

בש"פ 8729/14 - יוסף ابو טיר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8729/14

לפני:

כבוד השופט י' הנדל

העורר:

יוסף ابو טיר

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחז בירושלים
במ"ת 14-04-25195 מיום 14.12.2014 שנייתה על
ידי כבוד השופט ר' כרמל

תאריך הישיבה:

כ"ב בטבת התשע"ה (13.1.2015)

בשם העורר:

עו"ד יעקב קמר

בשם המשיבה:

עו"ד יצחק מורדון; עו"ד אילן רוטביין

ההחלטה

1. מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המוחז בירושלים (מ"ת 12-04-25195, כבוד השופט ר' כרמל) במסגרתה נדחתה בקשה העורר לעיון חוזר על החלטת בית המשפט המוחז לעצרו עד לתום ההליכים בבקשתו

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

ההסגרה שהוגשו לגבי עליידי ארצות הברית.

בנגד העורר הוגשו שתי בקשות הסגירה ממשלה ארצות הברית בגין הליכים משפטיים שהתנהלו נגד העורר בשנת 2008. הראשונה לשם המשר המשפטו בגין עבירה פדרלית של קשירת קשר לרשות את הממשלה הפדרלי בארצות הברית - בה הורשע לאחר ניהול הוכחות. השנייה עניינה שלושה תיקים שונים שהתנהלו כנגד העורר על פי הדין הפנימי של מדינת טקסס - הן לשם ריצוי עונש מאסר בפועל למשך 7 שנים שהושות עלייו לאחר שהורשע על פי הودאות בעבירה מס של אי תשלום מס על דלק, והן לשם העמדתו לדין בגין עבירות נוספות כגון מהילת דלק והונאת מס בגין דלקן. המשיב שוחרר בתנאים מגבלים ולאחר ששליםUberות בהליך מושא שני תיקי בקשות הסגירה - נמלט מארצות הברית לישראל. לנוכח אי התיעצבותו לגזר הדין בהליך בו הורשע על פי הודאותו, נפתח נגדו הליך נוסף במדינת טקסס בגין הפרעה לפועלה ממשלתית בגין הפרת תנאי השחרור ואי התיעצבותו להליכים.

בשנת 2013 הוגשה בקשת הסגירה ממשלה ארצות הברית למשיבה. בד בבד עם הגשת העתירה להכרז על העורר בר הסגירה, הוגשה בקשה לעצרו עד למתן החלטה בעתירה. להשלמת התמונה יוער כי בקשה זו הוגשה בעוד העורר ריצה עונש מאסר בפועל שנגזר עליו בישראל בגין מספר עבירות, ביניהן פגיעה והשחתת אתר עתיקות לפי סעיף 37(א) לחוק העתיקות, התשל"ח-1978. מאז ועד היום סיים העורר לרצות עונש מאסר זה. בקשת המשיבה לעצרו עד לתום הליך ההסגרה התקבלה כאמור. על אף הוגש ערער שנדון בפני השופט א' מהם (בש"פ 5178/14), אולם הוא נמחק מהשער מאחר שהסגור הגיש בקשה לעזון חוזר לבית המשפט המחויז. הבקשה נדחתה כאמור, ומכאן הערער שבפניו.

2. במסגרת הערער שב הסגור על הטיעונים אותם העלה במסגרת העיון החוזר, כנגד: חומרת העונש שהוטל על העורר ו濟ירת דיןו בארצות הברית בהעדתו; העדר התחשבות ראוייה במצבו הרפואי ובמרקם מאישתו ומילדו הקטינים המתגוררים בישראל; שייחי מצד ארצות הברית בהגשת בקשות הסגירה ומצד מדינת ישראל לטיפול בהן, תוך הדגשה שהעורר נשיא והקים משפחה בתקופה שבין הימלטותו מארצות הברית לישראל ועד להגשת בקשות הסגירה; הימשכות המעוצר הצפוי לנוכח פיזור הכנסת והעדרם של שר פנים ושדר משפטיים, הזרים לעניין הסגירה ורכזו של הסגור לפניות לגורמים אלו; פגיעה כתוצאה מהמעוצר ביכולתו לקדם את הליך השבת תושבותו הישראלית של העורר שהופקעה, אך שיכל לבקש לרצות את עונשו בישראל, באם יוסגר; וא' קבלת חלופת המעוצר שהouceה - מעוצר בית מלא בהשגת אישתו ואחיו, תוך הפקדת ערבות.

מנגד, בדיון שהתקיים בפני סמך בא כוח המשיבה את ידו בהחלטת בית המשפט המחויז וטען בין היתר שיסכמי העתירה להכרז על העורר כבר הסגירה הם גבויים. זאת לנוכח ריבוי התייקים שהתנהלו ומתנהלים כנגד העורר, והרשעתו בשני תיקים עד כה, כאשר באחד מהם הורשע על פי הודאותו במסגרת הסדר טיעון ונמלט בטרם נגזר דין; שייחי הנטען נגרם בשל הקושי להתחקoot אחר העורר מצד ארצות הברית ובכל מקרה אין משנה לעניין החשש מהימלטות העורר מן הדין, חשש המתעורר מרגע בו יודיע העורר על בקשת הסגירה בעניינו ולא לפני כן; החשש מהימלטות העורר מן הדין הוא ממשי ומוצע לנוכח הפרת האמון שנתן בו בית המשפט האמריקאי והשלב בו נמלט העורר מארצות הברית.

3. סוגיות מעוצרו של אדם עד לתום הליכי הסגירה היא בעלת מאפיינים דומים למעוצרו של הנאשם עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו בתוך המדינה. אולם, על אף שהשאלה המרכזית - האם ניתן לשחררו לחלופת מעוצר

המשרתת את מטרת המעצר – היא זהה, קיימים הבדלים בין המקרים העשויים להטוט את הcpf בנסיבות האיזון הכלולתי. אך, באופן מוגנה החשש מהימלטות מן הדיון הוא רב יותר בהילכי הסגירה, משום שלפניהם מדובר במקרה בהם האדם שמתפקידו נמלט מהמדינה המבקשת ובכך נמלט מן הדיון בה. כמו כן, החשש מתעצם משום שאין מדובר רק בחשש מהימלטות מפני הדיון הישראלי, אלא בפגיעה בחובתה הבינלאומית של ישראל כלפי המדינה המבקשת את הסגירתו (בש"פ 725/09 היוזץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל (30.1.2009)).

אכן, בלשח כי על הבדיקה להיות פרטנית, תוך שיקול נסיבות העניין המובא לפתחו של בית המשפט. אין להורות על מעצר עד לתום הלילី ההסגרה באופן אוטומטי וגורף. ואולם, בבדיקה שכזו במקורה שבפני מובילה למסקנה כי לא נפללה שגגה בהחלטת בית המשפט המחויז בעניינו של העורר, וכי דין העורר להידחות.

4. תחיליה, יובהר כי העניין נידון בפני בית משפט זה בפעם השנייה, בנוסף לבית המשפט המחויז. בדומה לכך שקבע השופט א' שהם בערר הראשון – "העורר המונח לפני נוגע, אך ורק, להחלטה לעניין מעצרו של העורר עד לתום הלילី ההסגרה בבית המשפט המחויז בירושלים. לפיכך, אין מקום במסגרת הדיון בערר לבחון את שלל טענותיו של בא-כוחו... לעניין הלילី ההסגרה" (בש"פ 5178/14, ההחלטה מיום 7.10.2014). כך גם בעניינו. על השאלה באשר לחומרת עונשו של העורר עצם הסגرتו לנוכח הטיעונים שהועלו לידי במסגרת ההליך העיקרי, ולא במסגרת ערע זה (עוד ראו: עניין אברג'יל, פסקה 12; בש"פ 14/14 גרווזבסקי נ' היוזץ המשפטי לממשלה, פסקה 19 (9.1.2014)).

ולענינו, ידוע כי אחד השיקולים המרכזיים בבדיקה שחרור אדם לחופפת מעצר הוא מידת האמון שבית המשפט רוחש לו. משאוףר אמון זה – בין אם כלפי הרשות הישראלית ובין אם כלפי רשויות מדינה זרה – כולל לא יהה מוקם לשחררו לחופפת מעצר, גם אם העבירות המזוהות לו מאפשרות לעיתים לשחררו לחופפה שכזו (ראו למשל: בש"פ 8643/13 זוביידאת נ' מדינת ישראל (6.2.2014); בש"פ 7853/12 אלעווואדרה נ' מדינת ישראל (8.11.2012); בש"פ 5673/12 אטינגר נ' מדינת ישראל (6.8.2012)).

במקורה דן טען הסגגור כי העבירות שביצע העורר אין חמורות. אך גם אם הדבר נכון, בלשח כי מדובר בהונאות מתווכמות ומורכבות, שמעטםطبعן מעוררות קשיים במתן אמון במבצעים אותן. ברם, העיקר הוא כי העורר נמלט תוך כדי משפטיו, לרבות בין שלב הכרעות הדיון בהן הורשע, בין היתר על פי הודהתו, לבין שלב גזרת העונש. הוא אומר, בעניינו החשש מהימלטות מן הדיון מבוסס. הפרת האמון שננתנה בו מערכת המשפט האמריקאית הייתה בוטה מאוד, לאחר ששוחרר בערביות. למעשה החשש נשען לא על סיכון, אלא על עובדה שהתרחשה בפועל. זאת במהלך ההליך הרלוונטי בארצות הברית. لكن יש להוסיף כי העונש שנוצר עד כה על העורר – 7 שנות מאסר בפועל, והעונשים שעוד יתכן שיוצרים עליו, מחזקים גם הם את החשש מהימלטותו של העורר מהדין. בין היתר, עולה שלעורר מיוחדות בעבירות עם עונשי מינימום של שנתיים מאסר כל אחת, ועם עונש מקסימלי של עד 20 שנים לאחת מהעבירות.

בנסיבות העניין אין ביכולן של טענות השיהוי, שהיא עד כה וצפוי בהימושות ההליך, בכדי להטוט את הcpf אל עבר שחרورو של העורר. כך גם באשר לטענות העורר בדבר מצבו האיש឴י והרפואי והביקורת שלו כלפי התנהלות רשויות ארצות הברית ומדינת ישראל בעניינו. טענות אלו ואחרות שנטענו על ידי הסגגור בפניו בCONDGCC הסגירה – מקוםן בהליך העיקרי. לבסוף יובהר שאף העורר לא הסתייג מכך שהמדינה עמדה ברף הראיתי לכואורה הנדרש. עניין זה, Oczywiście, עוצמת עילת המעצר בשל החשש מהימלטות מהדין על ידי העורר בהליך שהתנהל בארצות הברית – מובילים למסקנה כי לא נפללה כל טעות בהחלטת בית המשפט המחויז.

ניתנה היום, כ"ח טבת תשע"ה (19.1.2015).

שיפט
